

ΟΤΑΝ ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΕΧΟΥΝ ΖΩΜΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΚΙ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΚΛΟΠΕΣ

Η κομμιοκρατική περιπέτεια του Σαγιώ στο Ζωολογικό κήπο του Παρισιού. Πώς έκλαψε ο θελος του Μεγάρου των Απομάχων! Ο Τζέσ Μπάρρετ και το τραμ του. Η μυστηριώδης κλοπή ενός γιάτ. Οι «γκάγκρετς» του Σικάγου κι' η σωρός του πελνεκτεμμυριούχου Στιούαρτ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΟΛΑ μπορεί κανείς να τα φαντασθή, ακόμα και τα πιο παράξενα πράγματα, όχι όμως και κλοπές σαν κι' αυτές που θα δείτε πιο κάτω. Τέτοια εξοφρενικά «κόλπα» μόνο παλάβοι κι' ιδιότροποι λαποδίτες θα μπορούσαν να σκεφθούν. Γιατί, με την αλήθεια, δεν ξέρετε κανείς τι να πρωτοθυμηθείτε; την τάξη τους, την τρέλα τους ή την παρωσθητική φαντασία τους;

Όποτε λοιπόν μιλάμε τέτοια κλοπή, ή όποια έδω και λίγα χρόνια έκανε δλο το Παρίσι να εξαφανιστή από τα γέλια.

Ένα πρωί, κατά τα ξημερώματα, δυο φύλακες του Ζωολογικού Κήπου ξαφνίστηκαν για μιá στιγμή από κάτι απαράσιμα οφθαλματώδη που έρχόντουσαν από τη λίμνη των κροκοδείλων. Ώρμησαν λοιπόν προικωρατημένα προς τα εκεί και σε λίγο βρέθηκαν μπροστά σ' ένα παράξενο θέαμα. Ένας κροκοδείλιος κληρονομήσε με λίσσα έναν δικτυωμένο άνθρωπο, ο οποίος με τεράστια κι' απειγνωμένα πηδήματα προσπάθησε να ξεφύγει... Αυτό όμως το θέαμα θα ήταν μάλλον τραγικό κι' όχι παράξενο, αν ο κροκοδείλιος δεν είχε στο λαμύ του περισημένη μια θηλειά και δεν έφερνε πίσω του ένα χοντρό κι' ατελειστο σχοιό... Τι διάβολο χρειαζότανε αυτή η θηλειά; Μήπως ο κροκοδείλιος είχε αποπειραθεί ν' αυτοκτονήσει; Ο άνθρωπος που βρισκότανε μέσα από τα κάγκελλα της λίμνης, εξακολουθούσε να μοιραζόη από τον πανικό του και να σαλτάη έδω κι' εκεί σάν άφωδα, ψυχροντας άτελεισιμένα να βοηθιμά έξοδο. Εύτυχώς, μ' όλη την τρομιά του, πήρε το μάτι του δυο φύλακες που του έδειχναν μιá μικρή πόρτα κι' έτσι κατάφερε να περάση τα κάγκελλα και να σωτιστή, τέλος, μισοπεθαμένος από το φόβο του, μπροστά στους σωτήρες του...

Όταν λοιπόν συνήλθε ύστερ' από λίγη ώρα, διηγήθηκε τρέμοντα άκουη στους δυο φύλακες την καταπληκτική εκείνη περιπέτεια του.

Τόν λέγανε Σαγιώ ή Μπαπι ή «Ζέ μ' αν φου» και είχε σκεφτεί να κλέψη με τη βοήθεια δυο φίλων του έναν κροκοδείλιο από τόν Ζωολογικό Κήπο! Την ώρα λοιπόν που κοιμότανε το θέμα τους, οι τρεις λαποδίτες του πέρασαν μιá θηλειά στο λαμύ κι' έπειτα δυο άτ' αυτούς βγήκαν έξω από τα κάγκελλα κι' άρχισαν να τραβούν τόν κροκοδείλιο, ένα ο Σαγιώ, πού τοιμήθηκε απ' έλους, έμεινε μέσα για να τόν κρατήη από την ουρά... Καταλαβαίνετε τώρα τί γίνηκε. Ο κροκοδείλιος ζήτησε ξαφνικά και μ' ένα άπτόσιο τινάγμα του λαμύ του άναποδογύρισε τους δυο φύλους του Σαγιώ, ο όποιος παράτησαν άμισως το σχοιό και το έβγαλαν στα πόδια. Έπειτα το θηριο άρχισε να κουνήη τόν τρίτο κλέφτη του και θα τόν έκανε δίχως άλλο μιá αιμοκτομία, αν δεν τρέχανε να τόν σώσουνε οι φύλακες... Όποτε, άπως βλέπετε, πού το όνειρο τους ξεκαθίστηκαν στα γέλια οι Παρισιοί, όταν έμαθαν την κομμιοκρατική περιπέτεια του ιδιότροπου Σαγιώ ή Μπαπι ή «Ζέ μ' αν φου»...

Όταν ένα φορτίο χρυσού από τα όρχεια του Κλοντιάη της Άλκασκας, φτάνει στα έργοστάσια της έταιρείας Σέδλυτ, τα όποια είναι κοντά στον Άγιο Φραγκίσκο, το τοποθετούν μέσα σ' ένα τεράστιο χρηματοκιβώτιο που βρισκεται στη μέση ενός ατέλειε και πού δεν μπορεί να τό πληρώση κανείς δίχως να γίνη άμισως άντιληπτός άτ' έλους τους έργάτες. Την 5ην Ιουνίου του 1901 λοιπόν, ένα φορτίο χρυσού άξίας 500,000 δολλαρίων (δύδοντα περίπου εκατομμυρίων δραχμών), στις δέκα ή ώρα τη νύχτα τοποθετήθηκε μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Το πρωί άνω, στις πέντε, όταν άνοιξαν πάλι οι έργάτες το χρηματοκιβώτιο, το βρήκαν άδειο!...

Ο ιδιωτικός ντεκέβ της έταιρείας σήγνε να σκάση από τη λίσσα του. Τι είχε άπολινει δλο εκείνο το χρυσάρι; Πούος το είχε κλέψει; Και πώς; Κανείς έργάτης δεν είχε άνοιξει τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να θεωρηθή ως ύποπτος... Ο ντεκέβιτ, όταν συνήλθε από την κατάπληξη του και μπήκε μέσα στο τεράστιο χρηματοκιβώτιο, βρέθηκε μπροστά σε μιá μεγάλη τρύπα που έχασκε στο βάθος του... Αυτή ή τρύπα ήταν ή έξοδος μέσ' όπου γειού στοάς που περνούσε κάτω από τόν τοίχο του έργοστασιου και κατέληγε σ' ένα βροχιώδες μέρος της παραλάς...

Όπως ανέκαλύφθη λοιπόν ύστερ' από λίγες ήμέρες, ο κλέφτης του χρυσού ήταν ένας κάποιος Τζάκ Γουίντερ, άλλοτε έργάτης της έταιρείας, ο όποιος είχε καταφέρει να σκάψη μόνος του, μέσα σε τίσσερες έβδομάδες, εκείνη την ύψηλια στοά, να τρυπήση τόν μεταλλικό τοίχο του χρηματοκιβώτιου και να μεταφέρει μέσα σε λίγες ώρες έλο εκείνο το φορτίο του χρυσού ως την παραλά. Άπο εκεί το φορτίο στη θάλασσα, με την έλπιδα ότι ύστερ' από λίγες καιρό θα κατόρθωνε να τό άναούρη, δίχως να τόν προσέηη κανείς...

Τι να πρωτοθυμηθίσουμε σ' αυτήν την ιστορική κλοπή; Την τάμη του Τζάκ Γουίντερ ή την υπεράνθρωπη άνταχή του;

Μερικοί όμως λαποδίτες είναι και περίφημοι «παρσέρ», όπως έκείνοι: οι δυο άλημπήνητοι κακοποιοί, ο Ρομπέρτ Νουορέ κι' ο Γεωστών Άλφρε, οι όποιοι ούτε λίγο ούτε πολύ, έβλεπαν μιá ήμερα την πόρτα της αιδούσης των συνεδριάσεων του Κακογυροβόλιου του Στρανού! Ο πρόεδρος μάλιστα του δικαστηρίου ο όποιος νόμισε ότι οι λαποδίτες πού ήταν μεταμυριόμενοι σ' έργάτες, έπαρναν την πόρτα για να την επιδιορθώσουν, τους είχε συστήσει να φυη κάνουν θόρυβο!...

Μά καμιά από αυτές τις έξοφρενικές περιπέτειες δεν μπορεί να παραβληθή με τό κάλιο του Άλτιμάγερ. Ο Άλτιμάγερ, ο όποιος πέθανε έδω και λίγα χρόνια στα κάτεργα της Γουιάνας, ήταν ένα είδος Άρσέν Λουβέν πού τραμοκοπούσε την Παρσιή Άσφαλία με τα καταπληκτικά κατορθώματά του.

Τέλος όμως, έπρεσε στα χέρια των άστεινομικών, οι όποιοι τόν έστειλαν να παραθερίσει στη φυλακή του Μαζάς. Μιά μέρα λοιπόν πού είχε οδηγηθή στο γραφείο του άνακριτου Βιλλιέ, για ν' άπολογηθή, ο Άλτιμάγερ πρόσεξε ότι άπάνω στο τραπέζι του δικαστικού βρισκόντουσαν μερικά λευκά φύλλα χαρτιού, τα όποια είχαν την έπιγραφίδα της Εισαγγελίας κι' είχαν άκουη τυπωμένες σε μιá γωνία τους τις λέξεις: «Κατά διαταγήν του Γενικού Εισαγγελέως».

Ο Άλτιμάγερ τότε μέσα σε μιá στιγμή κατόρθωσε ένα σατανικό σχέδιο. Προσποιημένος τόν θυμωμένο, χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του έπάνω στο τραπέζι κι' έκανε τό καλάμαρι να τινάξη ψηλά και

πούληση και να γλεντήση τα λεπτά του με τις όμορφες χορεύτριες των νυχτερινών «παροδείσων»... Όταν όμως τόν έπασε ή νοσταλγία της «Καννεμπέρας» (του πασίγνωστου βουλευτή του της Μασσαλίας) και γύρισε πάλι στην πατρίδα του, πλήρωσε άκριβιά αυτή την άδυναμία του, γιατί τόν άνακάλησαν και τόν έβλεσαν στη φυλακή για πέντε χρόνια...

Μά δεν έχουμε μόνο παράξενες κλοπές, αλλά και μαζάβριες. Έδω και τρία χρόνια, κάποιος μυστηριώδης «γκάγκρετς» του Σικάγου κατέφεραν να κλέψουν άπό τόν τάφο της τη σορά του Άμερικανού πολνεκατομμυριούχου Στιούαρτ κι' έπειτα να πάρουν ως κλίτρας 100,000 δολλάρια από τους συγγενείς του για να την ξαναβάλουν στη θέση της. Περιστό είναι ν' αναφέρουμε ότι οι περίφημοι άστεινομικοί του Σικάγου, οι όποιοι φάνεται ότι κοιμούνται όλόρθοι, δεν κατάφεραν μέχρι της στιγμής ν' άνακαλύψουν αυτούς τους πρωτότυπους λαποδίτες...

Άλλες κλοπές πάλι είναι τόσο καταπληκτικές, ώστε δεν τοιμάει κανείς να τις πιστέψη. Μιά τέτοια κλοπή, ή όποια έμεινε ιστορική, είναι ή ακάλουστη:

Όταν ένα φορτίο χρυσού από τα όρχεια του Κλοντιάη της Άλκασκας, φτάνει στα έργοστάσια της έταιρείας Σέδλυτ, τα όποια είναι κοντά στον Άγιο Φραγκίσκο, το τοποθετούν μέσα σ' ένα τεράστιο χρηματοκιβώτιο που βρισκεται στη μέση ενός ατέλειε και πού δεν μπορεί να τό πληρώση κανείς δίχως να γίνη άμισως άντιληπτός άτ' έλους τους έργάτες. Την 5ην Ιουνίου του 1901 λοιπόν, ένα φορτίο χρυσού άξίας 500,000 δολλαρίων (δύδοντα περίπου εκατομμυρίων δραχμών), στις δέκα ή ώρα τη νύχτα τοποθετήθηκε μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Το πρωί άνω, στις πέντε, όταν άνοιξαν πάλι οι έργάτες το χρηματοκιβώτιο, το βρήκαν άδειο!...

Ο ιδιωτικός ντεκέβ της έταιρείας σήγνε να σκάση από τη λίσσα του. Τι είχε άπολινει δλο εκείνο το χρυσάρι; Πούος το είχε κλέψει; Και πώς; Κανείς έργάτης δεν είχε άνοιξει τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να θεωρηθή ως ύποπτος... Ο ντεκέβιτ, όταν συνήλθε από την κατάπληξη του και μπήκε μέσα στο τεράστιο χρηματοκιβώτιο, βρέθηκε μπροστά σε μιá μεγάλη τρύπα που έχασκε στο βάθος του... Αυτή ή τρύπα ήταν ή έξοδος μέσ' όπου γειού στοάς που περνούσε κάτω από τόν τοίχο του έργοστασιου και κατέληγε σ' ένα βροχιώδες μέρος της παραλάς...

Όπως ανέκαλύφθη λοιπόν ύστερ' από λίγες ήμέρες, ο κλέφτης του χρυσού ήταν ένας κάποιος Τζάκ Γουίντερ, άλλοτε έργάτης της έταιρείας, ο όποιος είχε καταφέρει να σκάψη μόνος του, μέσα σε τίσσερες έβδομάδες, εκείνη την ύψηλια στοά, να τρυπήση τόν μεταλλικό τοίχο του χρηματοκιβώτιου και να μεταφέρει μέσα σε λίγες ώρες έλο εκείνο το φορτίο του χρυσού ως την παραλά. Άπο εκεί το φορτίο στη θάλασσα, με την έλπιδα ότι ύστερ' από λίγες καιρό θα κατόρθωνε να τό άναούρη, δίχως να τόν προσέηη κανείς...

Τι να πρωτοθυμηθίσουμε σ' αυτήν την ιστορική κλοπή; Την τάμη του Τζάκ Γουίντερ ή την υπεράνθρωπη άνταχή του;

Μερικοί όμως λαποδίτες είναι και περίφημοι «παρσέρ», όπως έκείνοι: οι δυο άλημπήνητοι κακοποιοί, ο Ρομπέρτ Νουορέ κι' ο Γεωστών Άλφρε, οι όποιοι ούτε λίγο ούτε πολύ, έβλεπαν μιá ήμερα την πόρτα της αιδούσης των συνεδριάσεων του Κακογυροβόλιου του Στρανού! Ο πρόεδρος μάλιστα του δικαστηρίου ο όποιος νόμισε ότι οι λαποδίτες πού ήταν μεταμυριόμενοι σ' έργάτες, έπαρναν την πόρτα για να την επιδιορθώσουν, τους είχε συστήσει να φυη κάνουν θόρυβο!...

Μά καμιά από αυτές τις έξοφρενικές περιπέτειες δεν μπορεί να παραβληθή με τό κάλιο του Άλτιμάγερ. Ο Άλτιμάγερ, ο όποιος πέθανε έδω και λίγα χρόνια στα κάτεργα της Γουιάνας, ήταν ένα είδος Άρσέν Λουβέν πού τραμοκοπούσε την Παρσιή Άσφαλία με τα καταπληκτικά κατορθώματά του.

Τέλος όμως, έπρεσε στα χέρια των άστεινομικών, οι όποιοι τόν έστειλαν να παραθερίσει στη φυλακή του Μαζάς. Μιά μέρα λοιπόν πού είχε οδηγηθή στο γραφείο του άνακριτου Βιλλιέ, για ν' άπολογηθή, ο Άλτιμάγερ πρόσεξε ότι άπάνω στο τραπέζι του δικαστικού βρισκόντουσαν μερικά λευκά φύλλα χαρτιού, τα όποια είχαν την έπιγραφίδα της Εισαγγελίας κι' είχαν άκουη τυπωμένες σε μιá γωνία τους τις λέξεις: «Κατά διαταγήν του Γενικού Εισαγγελέως».

Ο Άλτιμάγερ τότε μέσα σε μιá στιγμή κατόρθωσε ένα σατανικό σχέδιο. Προσποιημένος τόν θυμωμένο, χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του έπάνω στο τραπέζι κι' έκανε τό καλάμαρι να τινάξη ψηλά και

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ CLAUD BRESSAC

ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ...

ΕΧΡΙ που μπορεί να φτάσει ή φιλαρέσκεια μας γυναικας;

Δεν ξέρετε; Τότε διαβάστε αυτή την ιστορία για να το μάθετε.

Η Μικελίνα ήταν όμορφη, χαριτωμένη και τυχερή... Η Μόιρα την είχε εισησεί από τον καιρό που ήταν ακόμα μαρό μέσα στην κοίνα της. Της έδωτε για νουνό τον κύριο Γουστάβο Σωράς, έναν πλούσιο χήρο, χωρίς παιδιά, και πολύ γενναίο-δωρο.

Την πρώτη φορά που ο κύριος Σωράς έβριχε πάνω από την κοίνα της Μικελίνας, ακούμπησε στο δαντελένιο της προσέφυλο ένα κόκκινο βελούδινο κουτάκι, μέσα στο οποίο ήταν κλεισμένο ένα πολύτιμο μαργαριτάρι.

Η χαριτωμένη μπεμπέκα κούταζε χαμογελώντας τον κύριο Σωράς, σαν να καταλάβαινε τι διαλεχτό δωρο της είχε κάνει.

Κι' αυτός, συγχαυμένος, ύποπτεψε στους γονείς της μικρής Μικελίνας ότι κάθε χρόνο, την επέτειο των γενεθλίων της, θα της δώσει πάντα ένα παρόμοιο μαργαριτάρι, κι' έτσι, όταν θα μεγάλωνε ή «δεσποινιδούλα», θα είχε ένα πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Έκείνον τον καιρό, τα φρενίνα μαργαριτάρια δεν ήταν καθόλου της μόδας και δεν τα φορούσαν παρά ή χορεύτριες κι' ή θεατρίνες. Μία κυρία καθώς πρέπει, δεν φορούσε παρά μόνο άθρηνα μαργαριτάρια, μαργαριτάρια που κόπιζαν πανάκριθα. Γι' αυτό, το δωρο του κυρίου Σωράς στη βαφτιστικά του κι' ή ύποψεις του ότι θα το έπαινα λαμβάνει κάθε χρόνο. Έκανε μεγάλη εντύπωση σε όσους το έμαθαν.

Όταν θα γινόταν είκοσι χρόνων, η Μικελίνα θα είχε είκοσι άθρηνα μαργαριτάρια, μια περιουσία, μια προξά!

Και τα χρόνια περνούσαν... Και τα μαργαριτάρια της Μικελίνας πληθύναν δόξανα.

Τα πρώτα χρόνια έπαιρνε τα μαργαριτάρια από τα χέρια του κυρίου Σωράς ή μητέρα της Μικελίνας, αλλά έπειτα, όταν μεγάλωσε λίγο, τα έπαιρνε ή ίδια η Μικελίνα. Και κάθε χρόνο δεχόταν με περισσότερη χαρά το μαργαριτάρι που θα μεγάλωνε το περιδέραιό της.

Την ημέρα που ή Μικελίνα έβλεπε τα δεκάξη της χρόνια, ξεχάστηκε κούταζοντας μέσα στον καθρέφτη της. Μή μια παράξενη έκπληξη άνακαίρισε ότι ήταν όμοια. Ναι... Της φάνηκε πως για πρώτη φορά έβλεπε τα όμοια εκείνα χαρακτηριστικά, τα φοτεινά της μάτια, τα χρυσά της μαλλιά, το τριανταφυλένιο της στόμα, όλη την όμορφιά της, την τόσο δροσερή, μα και την κάπως αλλοόπιση τόρα. Ναι... Είχε ένα ύφος διαφορετικό από πριν, ένα ύφος καινούριο, ένα ύφος γυναικείο, που βόιγε μια βαθύτερη έμφραση στη φυσιογνωμία της.

Δεν ήταν πια παιδί... Η Μικελίνα. Ήταν μια μικρή γυναίκα δεκάξη χρόνων... Δεκάξη μαργαριτάρια, δεκάξη χρόνια!...

Μικελίνα, μεγάλωσε πια... Είσα νέα κι' όμορφη... Μικελίνα!...

Έπειτα από δύο χρόνια, ή Μικελίνα παντρεύτηκε.

Ο νουνός της έδωσε τότε τα μαργαριτάρια της σ' ένα χρυσοχόμο να τα δέσει στο περιδέραιο και να τ' ασφαλίσω μ' ένα όμοιο φερμουάρ.

Και τα χρόνια περνούσαν...

Ο κύριος Σωράς εξακολούθησε ώστόσο να προσφέρει στη Μικελίνα, κάθε επέτειο των γενεθλίων της, ένα μαργαριτάρι. Κι' έτσι, το περιδέραιο μεγάλωνε και μεγάλωνε μαζί και ή αξία του...

Η Μικελίνα ήταν περήφανη για το περιδέραιό της, που το ζήλευαν ή φίλες της. Κι' όταν τη ρωτούσαν πόσων χρόνων ήνε, απαντούσε γελώντας:

— Μετρήστε τα μαργαριτάρια μου...

να περιούξη το παντελόνι του άνακαριού. Άμέσως όμως άρχισε να ζητάει συγγνώμη από τον δικαστικό και να κάνει τάχα ότι μαζεύει τα σκορπισμένα χαρτιά του. Μ' αυτό τον τρόπο λοιπόν, μέσα στη γενική ταραχή, κατάφερε να κλέψει ένα από τα λευκά εκείνα χαρτιά, αφού πρώτα το σφράγισε κρυφά και με άστραπαία ταχύτητα με τη σφραγίδα του άνακαριού...

Όταν γύρισε στο κελί του, θα μαντεύετε πολύ εύκολα τί έκανε ο άληθινός αυτός Άρσεν Λουπέν. Συνέταξε μόνος του τη διαταγή της άπολύσεώς του, την έδωσε στο διευθυντή της φυλακής του Μαζάς και την ίδια ημέρα άποχαιρέτησε τους άλλους κρατούμενους κι' έγινε δλεύθερος για να συνεχίσει τη λαοπιδωτική του καρριέρα...

Από αυτές λοιπόν τις διάφορες περιπέτειες βλέπετε και τις μερικοί κακοποιοί έπαινούν καμιά φορά τόσο παράξενα «κόλπα». Όστε, μα την άλήθεια, μάς κάνουν να μένουμε κατάπληκτοι μπροστά στην τρολλή φαντασία τους.

Τα χρόνια και τα μαργαριτάρια της Μικελίνας είχαν γίνει πια τριάντα. Κι' ή όμορφιά της έλαμπε σε όλη της την άνθηρα.

Ένα βράδυ όμως σε κάποιο χορό, ένας κύριος της είπε, κούταζοντας τα μαργαριτάρια της:

— Πιρρίγγο! Δεν φαίνεστε καθόλου τριάντα χρόνων.

Τα λόγια αυτά έκαναν μεγάλη εντύπωση στη Μικελίνα, ή οποία ξαναγύρισε σκεπτική στο σπίτι της... Όταν μάλιστα έβγαλε το περιδέραιό της, τα τριάντα του μαργαριτάρια ανάμεσα στα κομμάτια της βαφτιστέας της, είχαν φέγγει για πάντα ένας-ένας... Οι άλλοι άσφρίζαν και γερνούσαν σιγά-σιγά. Κι' ο σύζυγός της ακόμα είχε τόση γαριζούς κροτάφους.

Τριάντα μαργαριτάρια!... Τριάντα χρόνια!... Είνε λοιπόν τόσο βαρεία;

Και ή Μικελίνα πέταξε... το περιδέραιό της μέσα σ' ένα συρτάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ή φιλάρεσκη νέα δεν φορούσε τόσο συχνά τα μαργαριτάρια της.

Και τα χρόνια περνούσαν.

Η Μικελίνα τώρα δεν δεχόταν πια με τόση χαρά το μαργαριτάρι του νουνού της. Και με λίγη παρατηρούσε ότι όλα άλλαζαν γύρω της. Αυτό που είχαν ιδεί το πρώτο της μαργαριτάρι ανάμεσα στα κομμάτια της βαφτιστέας της, είχαν φέγγει για πάντα ένας-ένας... Οι άλλοι άσφρίζαν και γερνούσαν σιγά-σιγά. Κι' ο σύζυγός της ακόμα είχε τόση γαριζούς κροτάφους.

Έπίσης κι' ο νουνός της, την ημέρα που της έφερε τό... τεσσαρακοστό μαργαριτάρι, ήταν βέβαια, όπως πάντα, γελιστός και στοργικός, αλλά γέρος, πολύ γέρος πια.

Κι' ή Μικελίνα έδεινό το βράδυ έλαμπε.

Μα και τον επόμενο χρόνο ο κύριος Σωράς προσέφερε στην βαφτιστικά του ως δωρο για τα γενεθλιά της ένα ακόμα μαργαριτάρι.

Και ο κόσμος έλεγε βλέποντας το περιδέραιο:

— Σαράντα κι' ένα μαργαριτάρι!... Σαράντα κι' ένα χρόνια!...

Είνε άλήθεια, ότι παρ' όλα τα σαράντα χρόνια της χρόνια, ή Μικελίνα δεσπεύει πάντα άρκετά όμορφη και παντός ύπου πύργαυε, άκουγε λόγια θαυμασμού. Μόνο που πολλοί, καθώς της μιλούσαν, κούταζαν με προσοχή το περιδέραιό της, σαν να μετρούσαν νέα μαργαριτάρια του. Και πολλοί τότε που φαινόταν στην άρχή σαν να έπιδίωκαν τη συναστροφή της, όταν πύργαυαν κοντά της και κούταζαν τα μαργαριτάρια της, ξαφνικά απογοητευόταν...

Ω, αν δεν ήταν στο λαμό της τα μαργαριτάρια εκείνα, θα μπορούσε μια χαρά ή Μικελίνα να κέρηη τα χρόνια της.

Ένα βράδυ ή Μικελίνα είχε πάει μαζί με τον άντρα της σ' ένα επίσημο χορό. Φορούσε ένα θαυμάσιο μπλε βελούδινο φόρεμα και το περιδέραιό της.

Στον χορό ήταν κι' ένας νεαρός πύργαυη, ο οποίος κούταζε με θαυμασμό την όμοια γυναίκα. Η Μικελίνα ήταν ένθουσιασμένη γιατί ο πύργαυη άνάμεσα σε τόσες άλλες νεότερες της γυναίκες ξεχώριζε αυτήν. Για μια στιγμή μάλιστα, καθώς δροσίζονταν πίσω από ένα παραβάν, άκουσε τον πύργαυη να λήη σε μία γνωστή της κυρία:

— Τί ώραία που ήνε αυτή ή νέα κυρία με τό μπλε βελούδινο φόρεμα. Σάς παρακαλώ, παρουσιάστε με σ' αυτήν.

Και ή γνωστή της Μικελίνας άπίρησε:

— Η νέα κυρία... Χά! Χά! Δεν ήνε τόσο νέα όσο φαίνεται.

— Δεν θα ήνε παραπάνω από τριάντα χρόνια, έκανε ο πύργαυη.

— Πόσων χρόνων ήνε άκριβώς θα σας το πουν τα μαργαριτάρια της, ήπε πάλι ή μαχητήρι κυρία. Κάθε χρόνο στα γενεθλιά της ο νουνός της της προσέθει κι' ένα μαργαριτάρι στο περιδέραιό της.

Η Μικελίνα τότε έφραγε σιγά-σιγά και γρήγη σε μια θεράντα, ή οποία έβλεπε στο ποτάμι. Έννοιωθε την καρδιά της βαρεία κι' ήθελε ν' άναπνεύση... Δάκρυα κούδουσαν στα μάτια της.

Καταραμένα μαργαριτάρια!...

Έξαφνα άκουσε ήματα. Γύρισε και είδε, 'Ο νεαρός πύργαυη την άναζητούσε. Ήταν κούλας έξω από την πόρτα της θεράντας.

Η Μικελίνα τότε, χωρίς να ξέρη κι' αυτή καλά τί κάνει, τράβηξε με όνταμ το περιδέραιο από τον λαμό της και το ξεκομμάτωσε. Έστερα με μια κίνηση γρηιάτη μισος το πέταξε στο ποτάμι... Κι' έννοιωσε τότε τον έαυτό της λυτρωμένο, χωρίς να σκεπτή πως πέταξε μια δάκλωση περιουσία, μέσα στα βάρδια και σκοτεινά νερά.

Θά μπορούσε πια να ήνε δσων χρόνων ήθελε αυτή. Και ήθελε πως έχασε το περιδέραιό της, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πώς. Έξαφνα ένα ψυθύριμα την έκανε να γυρίση πίσω.

Ο πύργαυη την είχε βρει έπί τέλους... Και μ' ένα θαυμαστικό χαμόγελο ή φιλάρεσκη γυναίκα άποχαιρέτησε στο σχεδόν δειλό χαμόγελό του... Τώρα δεν φοβόταν πια ότι τα μαργαριτάρια της θα κούδουσαν τα χρόνια της...